ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 4, Sayı 9 (45)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Eylül 1977

Gerici-faşist karması hükümeti devirmek için, Ulusal Demokratik Cephe yolunda güç birliği için savaş!

1917 ve 1920

Halkımızın ulusal varlığına, yazgısına silinmez damgasını vuran iki tarihsel günleme vardır. Birisi, başlıcası, 1917 – Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi. Ötekisi, 10 Eylül 1920 – Türkiye Komünist Partisi'nin kurulması. Her ikisinin de halkımızın politik yaşamında etkisi süregendir.

Dünyada, insanlık tarihinde eşi olmayan Kızıl Oktobr 60 yaşında. Yüce Lenin'in, partisinin önderliğinde Büyük Rus halkının, Rusya proletaryasının elleriyle, çetin savaşlarıyla kurduğu Sovyet devleti yeryüzünde emekçi insanlığın en kutsal istemlerinin gerçekleştirilmesinin tükenmez güç kaynağı, umut kaynağı olmuştur. O, barışın yenilmez kalesidir. Ulusal bağımsızlık, sosyalizme açılan demokratik bir düzen uğrunda, her tür sömürüden kurtulmak için savaşan halklara yardım elini uzatmaktan geri durmuyor. Sovyetler Birliği dev adımlarla komünizme gidiyor. Türkiye işçi sınıfı, halkımız bu ünlü gelişmeyi selâmlıyor.

Türkiye halkı ulusal varlığını, egemenlik haklarını çetin savaşlarla ve Büyük Oktobr'un kurduğu Sovyet devletinin her tür cömert yardımlarıyla kazandıydı. Bu tarihsel gerçeği bugün de vurguluyoruz, her zaman vurgulayacağız.

Bunun yanısıra tarihsel bir olay daha vardır. TKP, Kızıl Oktobrun etkileri altında, ulusal kurtuluş savaşının ateşleri içinde kurulmuştur. Bu parti bugün 57 yaşındadır. TKP'nin kurulmasıyla Türkiye işçi sınıfı yeni bir aşamaya girdi. İşçi sınıfı, halkımız TKP ile ulusal bir kıvanç duyuyor. TKP'nin politikası, savaş belgileri geniş yığınlara sürekli maloluyor.

TKP, emperyalizme, NATO'ya, işbirlikçi burjuvaziye, halk düşmanı, gerici-faşist karması hükümete karşı, baskıya, ezgiye, talanlara, amansız sömürü düzenine karşı işçi sınıfının, bütün ilerici güçlerin, halkın verdiği savaşta ön sıralarda, ateş boylarında yerini alıyor.

TKP, sosyalizm ve ulusal bağımsızlık düşmanlarına: Maocu'lara, her tür emperyalist ajanlarına karşı biteviye savaş sürdürecektir. TKP, komünistler Büyük Oktobrun, Marksizm-Leninizmin bayrağını daha yükseklerde dalgalandıracaklardır. Bu bayrak 10 Eylül 1920'de açılmıştır.

Çağrı

Gerici faşist karması hükümet yinelendi. Böylece ülkenin içine düştüğü bunalım daha da derinleşiyor, anayurdumuzun karşı karşıya bulunduğu tehlike daha da büyüyor. TKP, bu gerçeği halkımıza sürekli açıklamış, onu bu yönde uyarmıştır. Bugünkü hükümeti kuran partilerin anayasa dışına düştükleri, özellikle onların son 26 aylık kanlı işlemleriyle gözler önüne serilmiştir. İşbirlikçi burjuvazinin, toprak ağalarının temsilcisi bu partiler, halkı yıldırma, aldatma yoluyla, hileyle, hırsızlıkla, emperyalizmin geniş parasal ve her yönlü desteğiyle oy topladılar. Bu partilere bağlı saylavların kendi hükümetlerine verdikleri «güven» oyları geçerli değildir. Kurdukları hükümet anayasa dışıdır. Halk çoğunluğunu temsil etmeyen, halkın kanlı bıçaklı düşmanı olan bu hükümeti devirmek, bütün yurttaşlar için anayasal bir görevdir. İşçi sınıfının örgütleri, ayrıksız tüm demokratik güçler bu gerçekleri görüyor, hükümete çöreklenen bu gerici, faşist takımını devirmek, yerine demokratik bir hükümeti işbaşına getirmek isteminde birleşiyorlar. Bu yolda bir araya gelmek, güçbirliği yapmak zorunluğunu duyuyorlar.

Bu girişimin, bu savaşın başını işçi sınıfı çekiyor. Bugün onun en deneyimli, savaşkan kesimi, Maden-İş'e bağlı metalurji işçileri yerli yabancı tekellere karşı yürüttükleri yiğit grev eylemiyle, işbirlikçi burjuvazinin gerici-faşist hükümetine karşı direnişin ön sıralarında yer alıyor. Ülkemizde işçi sınıfının devrimci birliğine doğru güçlü bir yöneliş var. İşçi-köylü bağlaşıklığının oluşma süreci ilerliyor. Emekçi yığınlar, orta katmanlar, ilerici gençlik, yurtsever aydınlar, demokratik basın, ilerici kadınlar bu direnişin içinde yerlerini alıyor. TİP ve TSİP gibi sosyalist partilerde ve değişik meslek örgütlerinde de bu eğilim gelişiyor.

TKP'nin savaş ilkeleri, ulusal demokratik cephe belgisi gitgide daha geniş çevrelerce benimseniyor. Bu yöndeki çağrılar yığınları sarıyor. Böylece anti-emperyalist, anti-faşist savaş yeni bir aşamaya yükseliyor.

Ulusal çapta, ülke çapında böylesi yığınsal çıkışlar CHP içinde de geniş yankılar uyandırıyor. Emekçi halkımız, seçmenlerin büyük bir çoğunluğu seçimlerde bu partiye oy verdi. Ona, kendisinin ulusal bağımsızlık, barış, demokrasi ve özgürlük istemleri yönünde oy verdi. CHP yöneticileri, bu gerçeği görmezlikten gelemezler. Bugünkü gerici faşist karması hükümeti alaşağı etmek, demokratik bir hükümeti işbaşına getirmek savaşımına Meclis içinde ve dışında destek olmalıdırlar.

Anayurdun bağımsızlığından yana ulusal bir ordu olmak, NATO'nun, Amerikan generallerinin komutasından çıkmak, halkın can güvenliğinin sağlanmasına yardım

(Devamı 7. sayfada)

Çağrı

Hiroşima ve Nagazaki trajedisinin yıldönümünde bu çağrıyı imzalayan partiler, ABD hükümetinin tasarladığı nötron bombası yapımına karşı çıkıyor. Milyonlarca insanı soğukkanlılıkla kırım aracı olan bu silâhın barbarca niteliğini açığa vuruyorlar.

Böylesi bir adım, silâhlanma yarışını daha da kızıştıracak, dünya barışı için yeni tehlikeler doğuracaktır. Belgeyi imzalayan partiler, bütün barışsever güçleri, özellikle sosyalist, sosyal-demokrat ve hıristiyanları, yumuşama politikasını sürdürmeye, askersel blokları kaldırmanın, onları dağıtmanın ön koşulu olarak silâhsızlanmaya yönelik etkili önlemlerle barışı güvence altına almaya çağırıyorlar. Silâhlanma yarışına son vermek, özellikle nükleer silâhlanmayı durdurmak için halklara sesleniyorlar. Bütün yığınsal kırım araçlarının yasaklanmasına yönelik olarak, öncelikle böylesi silâhların yeni türlerinin üretimi ve geliştirilmesi yasaklanmalıdır.

Belçika Komünist Partisi, Bulgaristan Komünist Partisi, Danimarka Komünist Partisi, Alman Komünist Partisi, Almanya Sosyalist Birlik Partisi, Finlandiya Komünist Partisi, Fransız Komünist Partisi, Yunanistan Komünist Partisi, Büyük Britanya Komünist Partisi, İrlanda Komünist Partisi, İtalya Komünist Partisi, Kanada Komünist Partisi, Lüksemburg Komünist Partisi, Norveç Komünist Partisi, Avusturya Komünist Partisi, Polonya Birleşik İşçi Partisi, Portekiz Komünist Partisi, San Marino Komünist Partisi, İsveç Sol Komünistler Partisi, İsviçre İşçi Partisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisi, İspanya Komünist Partisi, Çekoslovakya Komünist Partisi, Türkiye Komünist Partisi, Macaristan Sosyalist İşçi Partisi, Amerikan Komünist Partisi, Batı Berlin Sosyalist Birlik Partisi, Kıbrıs Emekçilerinin İlerici Partisi – AKEL.

Siemens-Röhrenwerk'te

TKP MK organı «Atılım» ve radyosu «TKP'nin SESİ» adına Siemens-Röhrenwerk radyoaktiv bölümünden kadın işçilerimizle görüşme:

Atılım — Ne kadar süreden beri bu bölümde çalışıyorsunuz? Kişi olarak hangi sorunlarla karşılaştınız?

Yanıt — Ben 2 yıldan beri Röhrenwerk'in radyoaktif kısmında çalışıyorum. Radyoaktif demek, gözle görülmeyen öldürücü atom ışıması demektir. Her an bu ölüm ışınlarıyle zehirlenip kanser olmamız, veya kısır kalmamız işten bile değildir.

— Ben 1973 yılından bu yana bu ölüm bölümünde çalışıyorum. İlk girdiğimde radyoaktif nedir bilmiyordum. Ve bildirmediler de. Gerekli korunma önlemleri de yoktu. O zamanlar hele, önlüksüz ayakkabısız, el temizleme araçları olmadan yedik de, içtik de. O zamandan beri ölümle kumar oynuyoruz.

— Ben 1972'den beri radyoaktifte çalışıyorum. Geçenlerde bizden «Gerekli önlemler alınmıştır» diye zorla, korkutmayla imza aldılar. Arkadaşlar toplanıp bu konuyu araştırdık. Şimdi radyoaktifin tehlikesini daha iyi anladık.

Atılım — Bugüne kadar ne gibi somut olaylarla karşılaştınız anlatır mısınız?

Yanıt — Benim tanıdığım bir arkadaş cilt kanserinden öldü. Önce işten çıkarıldı. Doktorlar kurtulamaz demişler, kocası alıp Türkiye'ye götürdü, orda öldü. Ben kendim de çok zor koşullar altındayım. Örneğin saçlarıma, elime yüzüme radyoaktif bulaştı. 300 bin ölçü ışın. Normali 30 bin.

Atılım — Yüksek ışıma dozu yüzünden hemen alarm önlemleri alınmadı mı?

Yanıt — Hiçbir önlem alınmadı.

— Bir arkadaş burada iki sene çalıştı. Sonra «incelemede kanın bozuk çıktı» diye çıkışı verildi. Sonra karşılaştık kadınla. 7 aylık bir çocuk doğurmuş. Çocuk yaşıyormuş, fakat kasığında delik varmış. Sakat.

— Bir arkadaşımıza çıkış verdiler, ağır hasta. Kansızlık, anemi diyorlar. Hiroşima'da şimdi bile sık sık rastlanan, «atom hastalığı» denilen hastalık. Sonra iki arkaşımız daha öldü: Nezaket Ertuğrul. Önce işten çıkarıldı, gene kanı bozuk diye. Sonra anlaşılmaz bir hastalığa tutuldu. Bir kolunu kestiler. Sonra öldü. Yakında da Fatma Bülbül arkadaşımızın öldüğü haberini aldık. Sık sık işten çıkarılmış arkadaşlarımızın çocuk düşürdüğü haberini alıyoruz. Geçende bir arkadaş 7 aylık çocuk düşürdü. Çocuğun beyninde tümör diyorlar, bir kanser uru varmış.

Atılım — Büyük bir tehlike içinde yaşadığınız ortada. Bu koşullarda ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Yanıt — Aramızdan en güvenilir arkadaşlarımızı bizim isteklerimizi savunsun diye seçtik. Bunlar ilk olarak Türkiye'de partilere mektuplar yazıp durumumuzu anlattılar.

— Şimdiye kadar sizin partinizden başka bizimle ilgilenen olmadı.

— Atılım buna daha önce de değinmiş, okuduk. Şimdi bakalım diğer partiler de bu dertlerimizle ilgilenecek mi? Bekliyoruz. Bizim dertlerimizle hangi parti, ne kadar ilgileniyor, buna göre değerlendireceğiz.

Atılım — Seçtiğiniz arkadaşlarınızın savunacağı önlemler neler?

Yanıt — Önce, her gün iş saatlerimiz içinde duş yapmak istiyoruz. İşyerinden eve kadar zehirli tozlarla yüklü, etrafa ölüm ışınları saçarak gitmemiz hem bizim, hem etrafımızdakiler için tehlikeli. İkincisi, akortların parça sayısının düşürülmesini istiyoruz.

— Önlemler alabilmek için yavaş çalışmak istiyoruz. Hızlı çalışırken dikkatimiz dağılıyor.

— Sonra yasaların öngördüğü gibi, her yıl atomun tehlikesi ve bazı önlemler üzerine, Türkçe olarak, iş saatinde bilgi verilmesini istiyoruz. Radyoaktifte çalışanların büyük çoğunluğu Türk. Gene Türkçe olarak, radyoaktifli işyerleri yönetmeliğinin hepimizin okuyabileceği bir yere asılmasını istiyoruz.

— Siemens'in doktorunda 6 ayda bir muayene oluyoruz. Doktor ne bulduğunu doğrudan firmaya bildiriyor, bize söylemiyor. Bunun için, istediğimiz zaman kendi doktorumuzda kan, idrar tahlili yaptırabilelim, radyoaktif muayenesi olabilelim, bunu firma ödesin istiyoruz.

Atılım — Çok teşekkür ederiz. TKP bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da yanınızda, savaşımınızın içinde olacaktır.

Yanıt — Biz de size teşekkür ederiz.

Birlik ve genel grev

Türkiye işçi sınıfı bir kez daha genel grevin eşiğine geldi. Genel grev çağrısının yapılmış olması bile işbirlikçi sermaye kesimlerinin yüreğine korku saldı. Çünkü bu kez, işçi sınıfı eskisinden çok daha güçlü ve birlik içinde bu silâha sarılıyor. Üstelik politik bir amaçla: Gerici-faşist karması hükümeti devirmek!

Tunç bu genel grevin amacını AP-CHP koalisyonu olarak göstermeye çalıştı. Genel olarak işçi sınıfının hızlı politik güçlenmesinin ve özel olarak da Türk-İş tabanının baskısının önemini kavrayamayanlar ise, Tunç'un bu girişimlerine takılıp kaldılar.

Ancak, DİSK, DİSK yönetimi Tunç'un yaptığı genel grev çağrısını doğru değerlendirdi; işçi sınıfının bu silâhı bütün etkinliğiyle işbirlikçi burjuvaziye, onun gerici politik örgütlerinin oluşturdukları hükümete karşı kullanabilmesi için Türk-İş'e işbirliği çağrısı yaptı. TKP ise, öteden beri izlediği politikayı sürdürdü ve emekçi halk yığınlarının ulusal demokratik direnişinin önemli bir aşaması olabilecek böyle bir genel greve tüm işçilerin, sendikaların eylem birliği ile gitmeleri yolunda çağrılar yaptı. Somut girişimlerde bulundu.

Türk-İş içindeki AP'li, MHP eğilimli sarı sendikacılar, İbrahimoğulları, Narin'ler, bölücü MİSK, Hak-İş, hükümet sözcüleri; hepsi, genel grevi yalnız yasa dışı ilân etmekle, buna katılacaklara ve karar vereceklere gözdağı vermekle kalmadılar. Türk-İş'le DİSK'in işbirliğine, işçi sınıfının sendikal birlik savaşına da saldırılarının sivri ucunu yönelttiler. Türk-İş yönetim kurulundan genel grev ve DİSK'le işbirliği yönünde bir karar çıkmaması için görülmemiş ölçüde çok yönlü bir baskıya yöneldiler. Bütün bu çabalar ve bazı sosyal demokrat sendikacıların kararsız tutumları nedeniyle, Türk-İş yönetim kurulundan genel grev ve DİSK'le işbirliği yönünde bir karar çıkamamıştır. Türk-İş yöneticileri yeniden işçileri oyalama girişimlerine yönelmişlerdir. Ama, bu kadarıyla bile: 1. İki konfederasyon genel grevin yasallığında birleşmişlerdir. 2. İşbirlikçi sermaye kesimlerinin saldırılarına karşı hangi görüşte olurlarsa olsunlar bütün sendikaların eylem birliği yapmalarının zorunluğu vurgulandı. Tunç ve gurubu, DİSK'in çağrısına kulak tıkamanın yalnızca işçi sınıfına değil, tüm emekçi halka, ulusal çıkarlara ihanet olacağını tanımak zorunda kalmışlardır. Genel greve karşı olanlar, bu olguyu tanısalar da, tanımasalar da, Türk-İş'e bağlı sendikaların önemli bir kesimi DİSK'le eylem birliğine girmiştir. DİSK'e ve Türk-İş'e bağlı sendikalar birçok illerde 2. gerici-faşist karması hükümete karşı ortak toplantılar düzenlediler, düzenliyorlar. Ancak, elbette ki tabanda oluşan bu birliği tavanda yapılacak işbirliği hızlandıracak ve güçlendirecektir. Bu kazanımlar küçümsenemez.

Adana: Yenice-Nusaybin grevinin 50. yılı

Bundan tam 50 yıl önce, işçi sınıfımız tarihinin en şanlı savaşımlarından birisini daha, Yenice-Nusoybin grevini gerçekleştirdi. Ülke emperyalist orduların işgalinden kurtulalı çok olmamıştı. İşçi sınıfı elinde silâh çarpışarak bağımsızlığın yeniden elde edilmesinde rol oynamıştı. Ama ulusal kurtuluştan hemen sonra, burjuvazi işçi sınıfına saldırmakta gecikmedi, işçi sınıfının partisini, TKP'yi yasakladı. Emperyalizmin sömürü araçları çeşitli şirketlerle ortaklıklarını sürdüren egemen sınıflar, gittikçe güçlenen işçi sınıfı hareketini baskı altına alıp zayıflatmaya vargüçleriyle uğraşıyorlardı.

İşte bu ortamda yapılan İzmir-Aydın-Söke demiryolu işçilerinin grevinden sonra, Adana-Nusaybin demiryolu işçileri 1927 Ağustosunda greve geçtiler. TKP'nin örgütlediği grevi, Kazancı İsmail, boyacı Mehmet, tornacı Çerkes Süleyman, makinist Çerkes Osman yoldaşlardan oluşan Türkiye Komünist Partisi Adana İl Komitesi yönetti. Ayrıca bir grev komitesi kuruldu. Grev Komitesi demiryolu tamir atölyesinde grevci işçilerle bir forum düzenledi. Mitinge dönüşen bu toplantıda TKP adına İ. Bilen yoldaş bir konuşma yaptı. Grev komitesine sızdırılan Alâettin adındaki bir ajanın tüm çabaları boşa gitti. Konuşmacı grevin nedenlerini, amaçlarını anlattı, grevcileri disiplinli savaşa çağırdı. TKP temsilcisinin atölyeyi saran polisler tarafından tutuklanmasına işçiler engel oldular. İ. Bilen yoldaşın 50'den fazla istek arasında serbest sendika kurma hakkı uğrunda savaşımın başta yer alması gerektiğine ilişkin sözleri, grevci işçiler tarafından coşkuyla karşılandı. Yenice-Nusaybin grevi, işçi sınıfının disiplinli savaşına bir örnek olduğu gibi, tüm işçilerin ve bu arada esnafın demiryolu işçileriyle dayanışmasına da örnektir. Grev süresince işçilere arabalar dolusu ekmek ve diğer yiyecek maddeleri sağlandı. Bu, bugün maden işçileriyle dayanışmanın ilk örnekleridir.

850 işçinin grevi 20 gün sürdü. Patron durumundaki Fransız kumpanyası grevi kırmak için türlü yollara başvurdu. Hükümet, grevci işçilerin üzerine askeri birlikleri sürdü. Paralı grev kırıcıları trenleri çalıştırmaya yeltendi. Grevciler eşleri ve çocuklarıyle raylara yattılar. Kanlı saldırılara karşı yılmadan direndiler. İşbirlikçi zorbalar grevi ancak kan dökerek ve çok sayıda işçiyi tutuklıyarak bastırabildiler. Yenice-Nusaybin demiryolu işçilerinin emperyalizme, sömürgeciliğe ve ülkedeki işbirlikçilerine karşı direnişi ülkemiz işçi sınıfı tarihine kanla yazıldı.

İstanbul tramvay işçilerinin grevi, İzmir-Aydın-Söke demiryolu işçilerinin grevi ve bu grevler zinciri içinde Yenice-Nusaybin demiryolu işçilerinin şanlı grevi, özverili ve ardıcıl direnişi günümüzde emperyalizme, faşizme ve sömürüye karşı kavga veren maden işçilerine, tüm işçi sınıfına örnek oluyor. Bu grev işçi sınıfının yarım yüzyılı aşkın savaş geleneğinin önemli bir halkosıdır.

Haydi, dayanışmayı güçlendirelim

Maden-İş Sendikası, MESS patronlarının gizli toplantılar yaptığını, bu toplantılarda grevi kırmak için çeşitli karorlar aldıklarını açığa çıkarttı.

MESS patronlarının gizli toplantılarında konuşulanlar ve alınan kararlar, MESS'in amacının Maden-İş'i çökertmek ve böylelikle de DİSK'e, sınıf sendikacılığına ağır bir darbe indirmek olduğunu bir kez daha bütün açıklığıyla ortaya koyuyor.

MESS patronları ne kadar yalanlamaya çalışırsa çalışsınlar, onların bugüne kadar, onbinlerce işçinin en doğal hakkı: insanca yaşama hakkı için sürdürdükleri greve karşı saldırılarında kullandıkları yöntemler gizli toplantılarda konuşulanları ve alınan kararları doğrulamaktadır.

MESS patronları uzunca bir süre açık yalana dayalı bir propaganda ile kamuoyunu yanıltmaya, lokavtla, işten atmakla işçilere gözdağı vermeye, sendika tarafından verilen paraların az olduğunu, paraları almamalarını söyleyerek işçileri sendikaya karşı kışkırtmaya çalıştılar. Sarı sendikacılardan polise, faşist komandolara ve Maocu ajanlara kadar bütün işçi düşmanlarını, grev kırıcılarını ortalığa saldılar. Ne yazık, MESS'in bu batağında yalnızca Maocu, goşist karşı devrimciler değil, kendilerine sosyalist diyen bazı kişiler de debelendiler. «Tercüman» gazetesi, grevi ve Maden-İş'li grevci işçilerle tüm emekçi halk yığınları arasında doğan, büyüyen dayanışmayı kırmak için MESS'in plânlarını uygulamaya koyulan bu sapıklara «tarafsız gözlemciler» diyor.

Bütün bunların sökmediğine, işçilerin sendikaya karşı bir harekete geçmediğine çok üzülen MESS patronları, şimdi daha da bölücü, kanlı saldırı ve girişimlerin peşindedirler. MESS patronlarının bu plânlarına karşı tüm ilerici-yurtsever örgüt ve kişiler, Maden-İş'e, grevci işçilere daha sıkı omuz vermelidirler. MESS patronlarını dize getirmek, ülkemizi sömürü ve baskı altında tutmaya çalışan işbirlikçi-tekelci burjuvazinin egemenliğine darbe vurmaktır. Haydi, dayanışmayı güçlendirelim!

Nötron bombası

Aralarında TKP'nin de bulunduğu 28 komünist ve işçi partisi ortak bir bildiri yayınladı ve dünya halklarını silâhlanmaya son verilmesi, özellikle de nükleer silâhların yasaklanması ve yeni toplu kırım silâhı nötron bombasının yapımının durdurulması için dünya halklarını savaşa çağırdı.

Bütün kapitalist ülkelerde, emekçi yığınlar ve barıştan yana güçler nötron bombasının yapımına karşı seslerini yükselttiler. Ülkemizde de barış güçleri nötron bombasına karşı savaşıma atıldı. Barış Derneği'nin protesto kampanyası ve imza toplama girişimi ülke ölçüsünde olduğu gibi, uluslararası barış yandaşları arasında da yankı uyandırdı. Yurt dışındaki Türkiye'li yurtsever ve demokratik örgütlerin oluşturdukları Barış ve Özgürlük Komitesi de eyleme katıldı.

Nötron bombası adı verilen bu toplu kırım silâhı, silâhsızlanma yolundaki çabalara karşı girişilmiş bir baltalama ve dünya barışına karşı yönelmiş açık bir tehdittir. Amerikan emperyalistleri niçin yeni kırım silâhlarıyla silâhlanma yarışını körülüyorlar? Birleşik Amerika'nın silâhlanmaya hız vermesinin amacı, uluslararası havayı gerginleştirmek ve silâh tekellerine olağanüstü ek kâr sağlamaları için sürekli ortam yaratmaktır. Nötron bombasının daha şimdiden uluslararası yumuşama sürecine zarar verdiği, bundan ise, tüm halkların demokrasi, özgürlük, toplumsal ilerleme savaşlarına karşı her türlü saldırı olanağını arttıran emperyalizmin, gericiliğin silâh tekellerinin yararlandığı görülüyor. Amerikan emperyalistleri, nötron bombasını NATO ülkelerine vermeye hazırlanıyor, böylece politik yumuşamanın askersel yumuşamaya dönüşmesini, askersel blokların karşılıklı kaldırılması girişimlerini temelden yıkmaya çalışıyorlar.

Türkiye emperyalizmin NATO zincirine bağlı bir ülke olarak, silâhlanmanın hızlanmasından zarar görüyor. Üstelik, içte azgın bir anti-komünist politika izleyen gerici-faşist karması hükûmetin oluşturulmasıyla ülkemiz, emperyalizmin gerginlik yaratma politikasına daha da fazla sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıya bulunuyor. O nedenle ülke ölçüsünde nötron bombasına karşı, barış, yumuşama, silâhsızlanma için yürütülen savaşım, iç gericiliğe karşı savaşımdan ayrılmıyor. Faşizm tehlikesi, uluslararası gerginliğin artmasıyla koşut olarak artıyor. Barış için savaş, bağımsızlık, demokrasi, toplumsal ilerleme ve sosyalizm için savaş demektir.

Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin 60. yılı

Ulusal Demokratik Cephe

Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin 60'ıncı yılında, bu devrimin utkusunda rol oynayan işçi sınıfının bağlaşıklarıyla ilgili teorik ilkeler bugün de tümüyle geçerli ve günceldir. TKP, işçi sınıfının bağlaşıkları sorununu devrimin bugünkü aşamasında Ulusal Demokratik Cephe sorunu olarak ele alıyor. Partimiz, Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin 60'ıncı yılını, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşında, Ulusal Demokratik Cephe'yi gerçekleştirme yolunda yeni atılımlarla karşılıyor.

Ulusal Demokratik Cephe, TKP'nin programında başlıca temel taşlardan biridir. Parti programı, Ulusal Demokratik Cephe'nin politik plâtformunu çizmiştir. Bu plâtform, ulusal bağımsızlığı, yani politik ve ekonomik bağımsızlığı, aynı zamanda da ileri demokrasiyi içeriyor. Böylesi bir plâtform, ülkedeki en geniş güçleri savaşıma çekmeye elverişli midir? Kesinlikle elverişlidir. Bu sonuç, ülkenin toplumsal, ekonomik ve politik somut durumundan çıkarılmıştır ve son gelişmelerle yoklamadan başarıyla geçmiştir.

Ulusal Demokratik Cephe'nin oluşmasını elverişli kılan nesnel koşullar ve gelişmeler programda işleniyor. Emperyalizme bağımlılığın artması-tekelleşme süreci-derebeylik artığı ilişkilerin yer yer yaşaması, ağalık ve kırlarda kapitalizmin yukardan aşağıya doğru gelişmesi-faşist biçimi uygulamalar-militarizm ve silâhlanma-dinsel ve ulusal eşitsizlik, hergün daha geniş yığınların hoşnutsuzluğuna yol açıyor. Ana çizgileri bakımından ulusal, demokratik bir nitelik taşıyan, anti-emperyalist, anti-feodal, anti-faşist, anti-tekelci, ulusların hak eşitliğinden ve barıştan yana savaşım, işçi sınıfının yürüttüğü sosyalizm savaşıyla iç-içe gidiyor. Böylece ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının tabanı biteviye genişliyor. Toprak ağalarının ve kapitalist çiftlik beylerinin dışında kalan geniş köylü yığınlarını, kent orta katmanlarını, gençleri ve kadınları, ulusal azınlıkların ezilen yığınlarını, özellikle Kürt halkını ve ulusal burjuvazinin anti-emperyalist, yurtsever kanadını giderek işçi sınıfının çevresinde, Ulusal Demokratik Cephe'de birleştirme olanakları artıyor.

Şu son dönemde, ulusal, demokratik güçlerin eylem birliğinde büyük bir yükselme oldu. Sınıf sendikalarının çağrılarına, yüzü aşkın kuruluş, örgüt ve çok sayıda bilim adamı, sanatçı, aydın katıldı. Bu gelişme rastgele değildir. Ülke ölçüsündeki derin bunalımın, komünist ve işçi hareketinin güçlenmesinin dolaysız bir sonucudur. Bir dizi olgu bu geli-

(Devamı 7. sayfada)

LENİN KÖŞESİ

Ulusal eşitlik

Leninizm, ulusal sorunun kapitalist sömürü düzeniyle birlikte ortaya çıktığını, sömürüsüz toplumların oluşmasıyla, sosyalizmle kesin çözüme ulaşacağını öğretir. Bu bakımdan ulusal sorunun çözümü, toplumsal gelişmeyi frenliyen engellerin temizlenmesi, ileri demokratik bir düzenin kurulması ve sosyalizme yönelme savaşımıyle içiçedir. Ulusal ayrıcalık ve baskıyı ortadan kaldırmak, ezilen ulusun istemine karşı zorbalığı yoketmek, diller arasında eşitlik sağlamak, bu savaşımın ana ereklerindendir. 60. yıldönümünü kutlamaya hazırlandığımız Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin gerçekleşmesiyle, bu Leninci ilkeler ilk kez yaşama geçmiştir. Lenin: *«Kim ulusların ve dillerin eşitliğini tanımıyor ve savunmuyorsa, o Marksist değildir»* diyor. *(Tüm yap. c 25, s. 290.)*

Ulusların yazgısını çizmek hakkı, bu konuda ana ilkelerdendir. Bu hakka kavuşmak, herşeyden önce zora dayanan ilişkilerin son bulmasıyle olasıdır. Sorun devlet olmak ya da olmamakta değil, ulusal ayrıcalık ve baskıyı, sömürüyü ve eşitsizliği yoketmekte somutlaşıyor. Bu uğurdaki savaşta ayrı ulustan işçilerin birliği, yaşamsal bir önem taşıyor. V. I. Lenin bunu şöyle dile getiriyordu: *«İşçi sınıfının ve onun kapitalizme karşı savaşının çıkarları, tüm uluslardan işçilerin eksiksiz dayanışmasını ve sıkı birliğini, hangi ulustan olursa olsun burjuvazinin şövenizm politikasına karşı direnişini gerektiriyor. («Tüm yap. c. 25, s. 288.) «Biz de Rusya'nın bütün uluslarının işçilerini birleşmeye çağırıyoruz, ancak bu birlik ulusların hak eşitliğini, halkların özgürlüğünü ve sosyalizmin çıkarlarını güvenlik altına alabilir.» (Lenin. Tüm yap. c. 25, s. 275.)*

TKP, ulusların yazgılarını kendilerinin çizmesini öngören Leninci ilkelere bağlıdır. TKP Programı, bu konuda şunları saptıyor:

«Uluslara bu hakları tanımak, her zaman için onların birbirinden ayrılmalarını istemek ve propaganda etmek zorunluğunu koşmaz. Kendi yazgısını çizmek hakkı uluslara demokratik devlet bütünlüğünde kalmak, onunla sıkı ekonomik ve politik işbirliği kurmak hakkını da kendinde taşır ... Ülkemizde komünistler, hangi ulustan olursa olsunlar Türk işçi ve köylüleriyle ulusal azınlıkların emekçilerinin kardeşçe birliği için savaşırlar.»

İki aşama

Büyük Oktobr Devrimi Lenin'in sosyalist devrim teorisini bütünüyle doğruladı. Bu teori, bugün de bütün birleşen öteki teorik öğeleriyle geçerliğini koruyor. Şimdi, Oktobr'un 60'ıncı yılında, uluslararası komünist hareket, bütün ülkelerde Lenin'in sosyalist devrim teorisini eyleme geçiriyor, onu yeni deneylerle zenginleştiriyor.

Sosyalist devrim teorisi, kimilerinin sandıklarının tersine, ne sosyalist devrimin doğrudan gerçekleştirilmesi sorunuyla, ne de belirli bir bölge, ya da tarihsel dönemle sınırlı değildir. Sosyalist devrim teorisi, sosyalist devrim öncesi ve sonrası sorunlarını içerdiği gibi çağımız ve bütün ülkeler için geçerlidir.

Sosyalist devrim teorisi, ülkemizin bugün içinde bulunduğu devrim sürecinin ulusal demokratik aşamasında işçi sınıfının görevlerini aydınlatıyor. TKP programı sosyalist devrim teorisini ülkemizin koşullarına uygulamış ve Türkiye'deki devrim sürecini birbirine bağlı iki stratejik aşamadan oluşan, bir tek süreç olarak ele almıştır. Türkiye'de devrim, emperyalizmin boyunduruğunu kırmaya ve işbirlikçi burjuvazi ile toprak ağalarının egemenliğini yıkmaya yöneleceği için başlangıçta, kaçınılmazlıkla ulusal, demokratik bir nitelik taşıyacak ve sosyalist devrime dönüşecektir. Bu dönüşüm kendiliğinden değil, devrimi boğmak isteyen emperyalizme, iç gericiliğe ve devrimi duraksatmak isteyen burjuvaziye karşı işçi sınıfının ve bağlaşıklarının savaşımı ile olacaktır.

TKP'nin programı, işte bu bir tek süreç olarak tanımlanan devrimin ilk aşamasına özgü sorunları işlemiş, görevleri saptamıştır. İşçi sınıfı devrimin bugünkü aşamasında, köylülükle, kent orta katmanlarıyla ve ulusal burjuvazinin sola açılan kanadıyla bir tek ulusal, demokratik cephede birleşecektir. Politik-ekonomik bağımsızlığı sağlamak, sosyalizme açılan demokratik gelişme yoluna koyulmak devrimin bu aşamasının görev alanına giriyor. Bu görevlerin üstesinden gelebilmek için, işçi sınıfının hegemonyasına dayanan ileri-demokrasinin gerçekleşmesi, yani tüm halkın erki ele geçirmesi gerekir.

İşçi sınıfının hegemonyasında, tüm holkın erki ele geçirmesi, yani devletin sınıf temelinin değişimi, bu, ister barışçı, ister barışçı olmayan yoldan gerçekleşsin, politik bir devrim demektir. Bu ileri demokratik aşamanın tümüyle sonuçlanabilmesi, işçi sınıfının proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmesine, yani sosyalist devrime geçmesine bağlıdır.

Anarşinin kökü

TKP'nin birinci Demirel hükümeti konusundaki görüşü neyse, ikinci Demirel hükümeti için de odur. Bugünkü hükümet de önceki gibi gerici-faşist güçlerden kurulmuş, işbirlikçi, tekelci burjuvazinin, Anayasa dışı, sömürü, vurgun ve kanlı terör hükümetidir. Mecliste gerici-faşist saylavların onayladığı hükümet programının niteliği bu kanıyı açıkça doğruluyor.

Programı genel hatlarıyla üç ana bölümde toplayabiliriz. Birinci bölüm terör bölümüdür. Sözde «iç güvenliği», «asayişi» sağlama sözçüklerinin altında Demirellerin faşizmi yerleştirmek için kanlı terörü daha da arttırma, polisi, komandoları yeni-modern silâhlarla donatma çabaları yatıyor. Gerici-faşist güçlerin işbaşına gelmesinden iki hafta bile geçmeden, komandoların kurşunladığı yurtseverlerin sayısı 26'yı aştı. Maocu'ların faşizme ortam hazırlamaya yarayan provokasyonları, daha da yoğunlaştı. Polis aralıksız büyük kentleri işçi ve öğrenci yataklarını basıyor. Dağuda, Kürt halkına karşı uygulanan ulusal baskının durduğu yok. Hükümet kontrgerilla merkezlerini, işkence yuvalarını tekrar açıyor. Devletin kilit noktalarına, orduya gericileri, faşistleri yerleştiriyor. İşçi sınıfının yığınsal ve örgütlü savaşlarla ezdiği faşist DGM'yi yeniden hortlatmaya çalışıyor.

Programın ikinci bölümü sömürü, talan, işsizlik, pahalılık, enflâsyon bölümüdür. Sözde «kalkınma», «sanayileşme» sözlerinin altında Demirellerin, Erbakan ve Türkeşlerin yağma, talan ve vurgun politikası yatıyor. Bu hükümet ilk iş olarak paranın değerini düşürdü. Halkın yiyeceğine, giyeceğine, içeceğine, yakacağına zam üstüne zam yapıyor. Emperyalist tefeci bankalardan % 10 gibi yüksek faizli ve 100 milyonluk komisyonlar karşılığında kredi alıyor, emekçilerin yaşamını cehenneme çeviriyor. Ülke ekonomisi, ağır döviz, kredi, enerji bunalımı ile daha da altüst oluyor. Hükümet yetkilileri bunalımın üstesinden gelemeyeceklerini açıklamak zorunda kaldılar.

Programın üçüncü bölümü emperyalizme, onun ekonomik-politik bloklarına daha sıkı bağlanma, kölelik boyunduruğunu daha da pekiştirme bölümüdür. Programda yer alan sözde barış sözcükleri NATO yararına silâhlanma, gerginliği arttırma, ülke içinde yumuşamadan, barıştan yana güçleri terörize etme politikasını gizlemeye yetmiyor.

Tek sözle gerici-faşist karması hükümetin programı halka karşı bir ihanet ve cinayet belgesidir.

Memlekette faşist tırmanma tehlikesinin artması, emperyalizmin saldırılarını uluslararası alanda yoğunlaştırmasıyla at başı gidiyor. Bundan ötürü faşizmin kökü emperyalizmi üsleriyle, atom başlıklarıyla kapıdışarı etmek, NATO'dan çıkmak, halkımıza dayatılan gerici-faşist karması hükümeti yıkmak, işsizliğe, pahalılığa, enflâsyona karşı duracak, gerçekten barışçı bir politika izliyecek demokratik bir hükümeti işbaşına getirmek gerek. Bu savaşta tüm ulusal, demokratik güçlerin eylem birliği zorunluktur.

Aşılacak engeller

Ulusal Demokratik Cephe nesnel koşulların dayattığı bir zorunluk olarak beliriyor. Ama bu koşullar cepheyi kendiliğinden oluşturmaz. Cephenin gerçekleşmesinde öznel etken, yani parti, belirleyici rol oynuyor.

Öznel etkenin böylesine önem kazandığı bir dönemde birliği zorlaştıran öznel etkenlerle, yanlış düşüncelerle, her türden oportünizm ve sapık akımla savaşım da önem kazanıyor.

Maocuların ve Traçkistlerin ulusal, demokratik güçlerin birliğine düşman oldukları tartışma götürmez bir gerçektir ve birlik bu sapık akımlara karşı savaşımla güçlenecektir. Önemli olan, emperyalizme ve faşizme şu ya da bu ölçüde karşı olan güçler arasındaki yanlış görüşlerin giderilmesidir.

Sosyal-demokratların çok geniş kesimleri ulusal, demokratik güçlerin birliğinden yanadır. Ama bu akımda, «cephelere bölünmeme» denilen demagojik bir politikanın yandaşları da etkindir. Bu belgi kadar sınıflararası uzlaşmacılığı simgeleyen bir başka belgi az bulunur. Çünkü bu belgi gerici-faşist cepheye karşı halk yığınlarının birliğini dıştaladığı gibi, «bölünmeme» çağrısı ile gerici-faşist cepheyle halk yığınları arasındaki savaşımı yumuşatmak, uzlaştırmak amacına yöneliktir. Pratikte bu belgi, CHP'yi ulusal, demokratik güçlerin cephesinden uzak tutmak, buna karşılık AP'ye yaklaştırmak biçiminde yansıyor.

Legal sosyalist akımda da ulusal, demokratik güçlerin birliğinden yana olanlar az değildir. Üstelik güçlenmektedirler. Ama bu akım arasında, birlik sorunundaki ters görüşler de tümüyle giderilmemiştir. Kimileri, güçbirliği için gerekli koşulların olmadığını, zamanın gelmediğini söylüyor, hertürlü birlik çağrısına türlü gerekçelerle sırt çeviriyorlar. Hatta bunlar, eylem birliği politikasının sosyal demokratları sağa ittiğini bile söyelecek kadar ileri gidiyarlar. Bu kimseler, eylem birliği politikasının sosyal demokrat akımın arasında yüzbinlerce insanı anti-komünizmden kurtardığını, anti-emperyalist, anti-faşist konumlara çektiğini ve bu yığınlara komünistlerin eylem birliği politikasında ne kadar içten olduğunu kesinlikle gösterdiğini anlayamıyorlar. Kimileri de, «bu işi sendikalar değil, biz yaparız» diyorlar, «müfreze» dedikleri bir avuçcuk mangalarıyla yüzbinlerce işçinin sınıf sendikalarını küçümsemeye yelteniyorlar. «Önce bu ,müfreze dedikleri şeylerin birleşmesini, sonra sıranın cepheye geleceğini söylüyorlar.» Bir öğütleri daha var: «emperyalizmle uzlaşanları cepheye çekebilmek için, anti-emperyalist belgiler bırakılsın, cepheye ,ulusal' denmesin» diyorlar. «Burjuvazi katılmayınca cephe ,ulusal' olmaz» diye diretiyorlar. Lenin şöyle diyor: «Ulusal hareket hiç de tüm burjuvazinin, ya da en azından liberal burjuvazinin anlaşma halinde olduğu hareket onlamına gelmez. Bu görüşü yalnızca oportünistler savunurlar.»

Cephe savaşımla kurulur: Oportünizme, emperyalizmle, işbirlikçi burjuvaziyle uzlaşma eğilimlerine karşı ideolojik savaşım durmaz.

Ordumuz ve faşizm

Ağustosun ilk haftasında Yüksek Askeri Şûra toplandı. Şûra toplantısında bazı sürtüşmeler oldu. Gerici-faşist karması 2. Demirel hükümetinin, Türkiye'nin emperyalizme uyduluğunu savunan, vurgundan, talandan büyük paylar alan ve hızla gelişen ilerici hareketi ezmeye can atan bazı generalleri yükseltmek için ayak diređiği görüldü.

Bilindiği üzere, silâhlı kuvvetler içinde egemen güçlerin çatışmaları eskidir. 1950 yıllarında egemenliği DP ele almaya çalıştı. 1965'ten sonra Demırelli AP de ayni yoldan yürüdü. Son birkaç yıldan beri ise, şeriatçı MSP ve özellikle faşist MHP ordunun kilit yerlerini tutmak için her yola başvuruyorlar. Hitler taklitçisi Türkeş orduyu faşistleştirme denemelerini aralıksız sürdürmektedir. Ne var ki, orduda AP'ye, ya da MSP'ye yatkın subay ve assubayların yanısıra ırkçı-faşist MHP'ye eğilim duyanlar bulunsa bile, silâhlı kuvvetler kadrosunda yurtseverler de vardır. Genç kadrolar arasında halkla, demokratik güçlerle bağlarını sürdürenlerin sayısı hiç de az değildir.

Daha dün, 30 Ağustos 1922'de kazanılan büyük utkunun anısına törenler düzenlendi, ulusal bağımsızlık savaşının, 9 Eylülde emperyalistlerin denize dökülmesinin 55. yıldönümü kutlandı. Böyle bir geleneği olan yurtsever subay ve erler ulusal kurtuluş savaşının düşmanı olan faşizmin maşası haline gelemezler. Ordudaki yurtsever kadrolar birer kanlı katil olarak yetiştirilen Ülkü Ocaklı komandoların cinayetlerine ortak olamazlar.

MİLİTANLARDAN

Ege gençliği

İlerici gençler 2. MC'ye karşı savaşım bayrağını Karşıyaka'da ilk yükseltenler oldu. 500'e yakın gencin katıldığı yürüyüş, halkın MC'ye olan nefretini birkez daha açığa vurdu. Polisin saldırısını da yiğitçe göğüsleyen yürüyüşçüler, savaşkan bir gençlik örgütünden olduklarını gösterdiler.

Ege'nin dört bir yanında birbirini izliyen «Maden işçileriyle dayanışma geceleri» burjuvazinin, faşistlerin ve tüm sapık akımların beynine indirilmiş birer çelik yumruk oluyor.

Bir başka militan, sözkonusu dayanışma geceleriyle ilgili olarak ayrıntılı mektubunda şöyle diyor: «İGD'nin İzmir Şubesince düzenlenen ‚Maden-İş'le dayanışma geceleri' olanca hızıyla sürüyor. Bornova, Salihli ve Karşıyaka gecelerini, Selçuk ve Menemen geceleri izledi. Selçuk'da, Maocu-goşist bozguncular, polisin desteğine karşın dayanışma gecesine sokulmadılar. Zeytinköy'de faşistlerin öldürdüğü ilerici, yurtsever genç Yaşar Aslan'ın büyük bir resmi ile donatılmış salonda çok sayıda köylü vardı. Menemen gecesi, daha da disiplinliydi. Salona asılan «Ulusal demokratik güçlerin eylem birliği için savaş» yazılı bez pankart, DİSK'in Ulusal Demokratik Cephe çağrısı yaptığı bir ortamda daha özel bir anlam taşıyordu. İlk kez bu gecede atılan «Ulusal demokratik cephe için ileri» belgisi, MC'ye karşı nefretle dolu olan çok sayıdaki emekçi ve köylülerce haykırılıyordu.»

İlerici gençlerin Bornova'da da büyüyen güçleri ve hızla yükselen örgütlülükleri faşistlerin, Maocuların uykularını kaçırıyor. Önümüzdeki ders yılında Maocu işgali kırmaya ant içmiş tüm ilerici yurtsever gençler, bu yolda önemli bir adım daha attılar. Verdikleri kararlı savaşım sonucunda Güzel Sanatlar Fakültesi Öğrenci Derneği'ni (GSF-DER) Maocuların elinden kurtardılar. Hem de kongrenin YURT-DEV gibi tüm Maocuların tekkesi olan bir yerde yapılmasına karşın.

Maocular «3 dünya» teorisine de eskisi gibi sarılamıyorlar. Tutunacak dalları kalmadı. Bu yüzden de Maoculukla ideolojik savaş günceldir. Böylesi bir ideolojik kampanya ile Maoculuğa yakasını kaptırmış birçok gencin de kazanılması mümkün olacaktır.

İlerici, yurtsever, demokratik solcu, sosyalist, komünist tüm gençler Ege Üniversitesi'ndeki Maocu işgali kırmak, faşist ve sapık görüşlere karşı savaşmak için güçlerimizi birleştirip tek yumruk olalım. Yaşasın ilerici gençliğin birliği!...

TKP ve Sendikalar

Komünistler kitle örgütleri arasında elbette en çok sendikalara önem veriyorlar. Onlar, işçileri sınıf sendikalarında örgütlenmeye çağırmakla kalmıyorlar, aynı zamanda Türk-İş içinde de, tüm sendikalarda da çalışıyorlar. Sendikaların, görevlerini gereğince üstlenmesi için didiniyorlar.

Komünistler bunları yaparken, pek çok sosyalist, hatta lâfta komünist geçinenlerin düştüğü hatalara düşmüyorlar. Sendikalarda uğraş sürdüren parti militanları, sendikaların çeşitli siyasal görüşte işçileri biraraya topladığını bilirler. Parti ile sendikayı birbirine karıştırmazlar. Sendikaların örgütsel bağımsızlığını titizlikle gözetirler. Lenin'in dediği gibi: «Geleceğin kendi düşüncelerine ait olduğuna inanırlar ve bu nedenle, olayları zorlamaz, sendikaları dürtüklemez, onları etiketlemez, bölmezler». Ama bu, kendiliğindencilik değildir. Var güçleriyle parti politikasının sendikalara yansımasına, sendikaların sınıf savaşımının gerektirdiği tutumları alıp, uygulamasına çalışırlar.

Kimisi TKP'yi, sendikaları «yedeğine takmok»la suçlamaya kalkıyor. Komünistler, benimsemedikleri işi yapmazlar. Asıl bu iddiayı ileri sürenler sendikaları kendilerine basamak yapmak istiyorlar. Maocusu, goşisti. İlerici sendikacılığa aklı ermeyen kimi legal sosyalist partililer. Bazı kalburüstü sosyal demokratlar. Bazısı da bunu, sırf kendi kişisel çıkarı için yapıyor. Ve bunlar bazı sendika kongrelerinde «güçbirliği» içinde boy gösteriveriyarlar.

Kimisi iyice saçmalıyor. «Toplumsal ilerleme» belgisini kullanan herkesi komünist saymaya kalkışıyor. Gülünç oluyor bunlar. Çünkü «toplumsal ilerleme» belgisini, Uluslararası Çalışma Örgütü bile kullanıyor. Ama elbette bu belgi, uluslararası işçi sınıfı hareketinin önde gelen belgilerinden biridir.

Sendikalarda anti-komünistlik yapanlar, 2. MC'nin erki ele geçirdiği bu dönemde, kaçınılmaz olarak faşistlerin ekmeğine yağ sürerler. Sendikaların yığın örgütü olma niteliği komünistlerin, sosyalistlerin, sosyal-demokrat, demokratik sol, tüm ilerici sendikacı ve sendika militanının birarada, karşılıklı anlayış içinde çalışmasını gerektirir. Sınıf uzlaşmacılığına ve aynı yere çıkan sapık akımlara yer yoktur.

Atılım ve gençlik

Engels'in söylediği gibi, eski çürümüşlüğe karşı işçi sınıfının yanında «özverili bir savaşıma ilk girişen», her zaman gençlik olmuştur. Türkiye gençliği, genç komünistler, TKP saflarında olmayı, işçi sınıfının ve öz örgütünün kutsal davası için savaşmayı ve onunla övünmeyi bu gün daha çok istiyorlar ... Türkiye Komünist Partisi, gençlik içinde kök salıyor. Gençler, Mustafa Suphi yoldaşların Trabzonda uğradıkları saldırıdan bu yana, TKP'ye yapılan her boy ve soydan saldırıların, Maocu ajanların oyunlarının gençliği işçi sınıfından, TKP saflarından koparmak için olduğunu görüyorlar ...

Kısacası Türkiye gençliği, her defasında «yolumuz işçi sınıfının yoludur» belgisini savunarak ve geliştirerek, bir TKP üyesi olmak için canla başla savaşıyor, canını dişine takıyor. Biz gençlere; TKP'nin yolunu, işçi sınıfının yolunu, uluslararası işçi hareketinin, devrimci hareketin yolunu çoğu kez ATILIM gösterdi. Atılım'ın yol göstericiliği, başlı başına örgütleyici niteliği daha da gelişiyor. Gençlik içinde alabildiğine okunuyor, tartışılıyor. Genç insanlar, TKP üyesi olmak isteyen yeni komünistler, genç yaşlarında yıllarca hapis yatmayı göze alarak Atılım'ı okuyorlar, okutuyorlar. Çünkü TKP bizim partimizdir. Çünkü ATILIM TKP'nindir.

Düşman tek değil

Maocular, goşistler ve tüm gerici guruplar her yerde olduğu gibi, bir kez daha biraraya geldiler. Maden-İş'e saldırıda birleştiler.

Maden-İş'in MESS'e karşı sürdürdüğü grevin 45. gününde grevci işçilere, bu arada DGM direnişi nedeniyle işten atılan işçilere biner lira grev ödemesi yapıldı. Bu ödeme, gerici bağlaşıklığın Maden-İş'e saldırısı için bir neden oldu. Her yerde Maocular, goşistler, MHP'li faşistler bin liranın işçilere yetmiyeceğini söylemeye başladılar.

Arçelik, Simko, Passan fabrikalarında sözde devrimciler ve Maocular işçilere «almayın bin lirayı, suratlarına atın» gibi çirkin bir propaganda yürüttüler. Sendikaya karşı işçileri kışkırtmaya kalkıştılar. Ama, ihanetleri boğazlarına tıkandı. İşçiler «*bin liranın bize yetmediğini biz sizden daha iyi biliyoruz. Bunu sendikamız da biliyor. Biz patronlarla yaşam kavgasına girdik. Sendikamız hiç para vermese de, kazanıncaya dek bu grev sürecek. 40 bin işçi sizin masallarınızla, boş lâflarınızla beslenmiyor. Kaldı ki, sendikamız bize her sözleşmede bin liradan fazla zam, bin liradan fazla ikramiye, bin liradan fazla sosyal gelir sağlıyor. Onu yaşatmak, savaşımızın temel hedeflerinden biridir. Sizler böyle söylemekle bölücülük, grev kırıcılığı yapıyorsunuz. Utanmazlığın bu türlüsüne aramızda yer yok*» diyorlar. Böyle bir tutumun bazı TİP'lilerce desteklenmesi ise, grevci işçiler arasında tepkiyle karşılanıyor.

Köylü hareketi

Bugün yurdumuzda yerli ve yabancı sermaye çevreleriyle, büyük toprak ağası ve çiftlik beylerinin, bunların politik örgütlerinin faşist tırmanışına karşı, köylü de başkaldırıyor. Köy emekçilerinin işçi sınıfının savaşlarından güç alarak yükselttiği bu eylem, niteliği ve amaçları bakımından demokratik köylü hareketidir. Yine günümüz koşularında bu hareketin yığınsal örgütlenme biçimi genellikle demokratik kooperatifçiliktir. Demokratik kooperatifçilik gerek bir kesim köylünün yığınsal-ekonomik örgütlenme biçimi, ve gerekse, son zamanlarda gösterdiği politik gelişme bakımından faşizme karşı örgütlü savaş aracıdır. Köy-Koop bunun somut sonuçlarından biridir. İşçi sınıfının, DİSK'in ortaya attığı Ulusal Demokratik Cephe'de yerini alacağını açıklamıştır. Köy emekçilerinin, küçük üreticilerin savaşımı bu yolla işçi sınıfının savaşımıyle birleşiyor. İşçi-köylü bağlaşıklığının somut örneklerini veriyor.

Demokratik köylü hareketini küçümsemek, ya da demokratik kooperatifçiliği CHP'nin bir uzantısı olarak görmek, ulusal-demokratik cephenin kurulmasına zarar vermekten başka bir anlam taşımaz. İşçi sınıfı köylülüğü burjuvazinin, ulusal burjuvazinin yedeği olmaktan çıkarmakla, ulusal-demokratik cephe yolunda çözümleyici adım atmış olur. Demokratik köylü hareketini, anun örgütsel biçimlerinden biri olan kooperatifçiliği ilerici, politik doğrultuda geliştirmek, emperyalizme ve faşizme karşı savaşta gereken yeri almasına yardım etmek komünistlerin ödevidir.

Ulusal demokratik cephe

(4. sayfadan devam)

şimi hızlandırdı: Amerikan emperyalizminin, NATO'nun Türkiye'ye uyguladığı baskı, buna karşı uluslararası yumuşama süreci, anti-Savyetizmden kaynaklanan «ulusal savunma adına Amerikan emperyalizmine dayanma» politikasının temellerini iyice çürüttü. Ortak Pazar'ın yerli endüstriyi baltalama girişimleri geniş endüstri çevrelerinde tepkiler uyandırdı. 5 Haziran sonrasında faşizm tehlikesinin daha da artması, onu bir tehlike olarak görmeyenler için uyarıcı oldu. Bazı sosyalist parti yöneticilerinin ve kimi sosyal-demokratların güçbirliğini önemsemeyen politikalarının yanlışlığı da ortaya çıktı. Bütün bunlar, ulusal, demokratik güçlerin eylem birliği olanaklarını arttırdı.

Şimdi görev, bu olanakları tümüyle değerlendirmek, bir dizi somut adımla Ulusal Demokratik Cephe'nin pratik olarak gerçekleşmesine yolu açmaktır. Bu gelişmede TKP'nin güçlenmesi ve işçi sınıfının birliği belirleyici rol oynuyor. Öyleyse her şey partiyi ve işçi sınıfının birliğini güçlendirmek için! . . .

PARTİ YAŞAMI

Çağrı

(1. sayfadan devam)

etmek isteyen yurtsever er ve subaylar böylesi ulusal demokratik bir direnişin dışında kalamazlar.

Anayurdumuzu, içine sürüklendiği ağır politik, sosyal, ekonomik bunalımlardan çekip çıkaracak, ileri demokratik devrim aşamasına bir basamak olacak hükümet nasıl bir politik plâtforma dayanmalıdır? Böylesi bir plâtform, anti-emperyalist ve anti-faşist bir nitelik taşımak zorundadır. İşçi sınıfına, halkımıza ağır bir sömürü ve yağma düzenini, enflâsyon, pahalılık ve işsizliği dayatan, faşist saldırıları örgütleyen egemen çevrelere karşı savaş, onların dayanağı Amerikan emperyalizmine, NATO'lara, ikili kölelik anlaşmalarına, topraklarımızdaki yabancı saldırı üslerine karşı savaştan ayrılamaz. Bu savaşın amacı, anayurdun politik bağımsızlığıyla birlikte ekonomik bağımsızlığını da öngören, köklü bir toprak reformu uygulayacak, pahalılık ve işsizliği önleyecek, işçi sınıfına, halkımıza özgürlük, genlik getirecek, ulus, din, mezhep ayırımı gözetmeksizin tüm yurttaşlarımıza, özellikle Kürt halkına hak eşitliği sağlayacak demokratik bir hükümeti işbaşına getirmektir.

Böylesi bir hükümeti işbaşına getirmek için kullanılacak bütün yöntemler, her tür savaş biçimi demokratiktir. İşçi sınıfının elinde güçlü bir silâh olan genel grev, bu demokratik yöntemlerin arasındadır. Bugün işçi sınıfı genel grev istemini ileri sürüyor. Böylesi bir eylem, kimilerinin düşündüğü gibi bir «AP-CHP koalisyonu» için değil, bugünkü eli kanlı hükümeti yıkmak, halkımızın istediği demokratik bir hükümeti işbaşına getirmek için bir araçtır. Bu eylemi yığınsal bir biçimde örgütlemek, bunun çevresinde tüm demokratik güçlerin kenetlenmesini sağlamak, dayanışmayı geliştirmek gündeme girmiştir. Emperyalizmin, işbirlikçi çevrelerin, Maocuların, bozguncu akımların, genel greve karşı duran sarı sendikacıların provokasyonlarına, hareketi soysuzlaştırma çabalarına karşı uyanık olmak gerek. Direnişin yığınsal ve örgütlü olması, işçi sınıfının birlikte hareketinin sağlanması başarının garantisidir. İşçi sınıfının DGM'lere karşı direnişte, 1 Mayıs gösterilerinde, bu eylemleri örgütleyen komiteleri oluşturmada zengin deneyleri vardır. Bu deneylerden çıkarılan dersler, başarının anahtarıdır.

Türkiye Komünist Partisi, tüm demokratik güçlerin üzerinde anlaşabilecekleri böylesi bir eylem plâtformu önerisini ileri sürüyor. Ulusal Demokratik Cephe sorunu, sınıf sendikalarının, ilerici güçlerin atılımlarıyla daha da güncelleşiyor. Bu yolda somut adımlar atmak gerekiyor. Böylesi bir adım, ulusal demokratik güçlerin, örgütlerin temsilcilerinin bir araya gelmesiyle, bir forum toplanmasıyla atılabilir. Bu forumun amacı, ona katılan güçlerin önerilerini ele almak, ortak istemleri saptamak, ortak bir plâtform hazırlamak, savaş biçimlerini seçmek, bunu uygulayacak örgütü oluşturmaktır. Ancak böylesi somut bir amaca yöneldiği, ortak düşmana karşı savaş ilkesinden ayrılmadığı zaman bu forum başarılı olur.

Türkiye Komünist Partisi, tüm ulusal demokratik güçleri, partileri, sendikaları, örgütleri, kişileri böylesi bir forumu oluşturmaya çağırıyor.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

3 Ağustos 1977

Bozguncular karşı

Ülkemizde bir açık, bir de gizli komünist parti düşmanlığı var. TKP'nin gizli düşmanları, ne gerici burjuvazinin, ne de Maocu, ya da sağcı revizyonistlerin yaptıkları gibi açıkça ortaya çıkmıyorlar. Yüzlerini «sosyalizm»le, hatta proletarya enternasyonalizmi ile gizliyorlar. Böyle davranmaları hem sosyalizmin, hem de enternasyonalizmin Türkiye işçi hareketindeki etkinliğinin artmasındandır. Bunlar öteden beri, TKP'nin ulusal, demokratik cephe politikasını baltalamaya çalışıyorlar. Gerici-burjuva çevrelerden ayrımlı olarak bunlar, sosyal demokratları ürkütmekten çok, komünistleri sözde «sol» palavralarla ürkütmeye, onları sosyal-demokratları eylem birliğine kazanma yolundan geri çevirmeye çalışıyorlar. Sosyal-demokrasi takipçiliği adını verdikleri uydurma bir eğilime saldırı perdesi arkasında, komünist ve sosyalist akımları yalıtlanmaya sürüklemek istiyorlar. Bu olay, sağcı revizyonizmle savaşırken, sekter görüşlerin de eleştirisinin güncelliğini gösteriyor.

Özellikle, son zamanlarda «İlke» adındaki derginin yayınları TKP düşmanlığı kervanına iyiden iyiye katıldı. Bu dergide, sınıf savaşından ve yığınlardan tümüyle kopmuş bir kısım utangaç Kıvılcımlıcı yuvalanmış bulunuyor. Bu kimseler, tam da ulusal, demokratik cephe hareketinin hızlandığı, legal sosyalist partilerin arasında eylem birliği

(Devamı 8. sayfada)

PARTİ YAŞAMI

Savaşkan kadro!

Türkiye Komünist Partisi yığınlara indikçe, fabrikalara yerleştikçe, yığınsal çıkışları örgütleme girişimini eline geçirdikçe politik alanda etkinlik ve saygınlığını arttırıyor. Konferanstan buyana partinin gelişmesindeki canlılık kadro politikasının doğruluğunu belirtiyor.

TKP'ye bir akın var. En önemlisi, grevlerde, gösteri yürüyüşlerinde, 1 Mayıslarda sert sınavlardan geçen işçiler, faşistlerle süren çatışmalarda canla başla dövüşen gençler Komünist Partisine giriyor, üye oluyor. Böylece parti kadroları, özellikle nitelik, bilinçlilik ve sağlamlık bakımından daha üstün bir düzeye yükseliyor.

TKP'ye girme dilekçesi verenlerden biri: «1 Mayıs'a katıldıktan, hele Taksim alanında hükümetin, polisin, faşist komandoların ve Maocuların o kanlı, borbar saldırılarını gözlerimle gördükten sonra, savaşta yerimin Türkiye Komünist Partisi olduğunu daha açık gördüm» diyor. Sevinilecek bir olaydır bu. Ama komünistler yalnız sevinmekle, hele elde ettikleri başarılarla yanyatıp kalamazlar.

TKP'ye girmek, ona üye olmak akımını, eğilimini daha da güçlendirmek gerek. Partimizin çevresinde geniş, eylem ve savaş içinde olan bir sempatizanlar yığını oluşuyor. Bu eğilime, bu akıma, bu yığına ayrı bir önem vermek güncel bir sorun olmuştur.

Fabrikalara, endüstri yataklarına iyice yayılmak, parti kadrolarının bu ana kaynağını iyice geliştirmek sorunu kendisini bütün ağırlığıyla ortaya koyuyor. Kadro politikasını, üye bileşimini dengeli, tutarlı, sürekli yürütmek parti örgütlerinin, parti üyelerinin görevidir.

Kadro politikası, parti çalışmalarının bir aynasıdır. Bir zamanlar parti kadrolarında aydınlar, küçük burjuva kesiminden gelme ögeler, gelgeç kimseler ağır basıyordu. Bu gibiler, parti içinde dinginliğin, ters akımların başını çekiyordu. Parti işçi sınıfından, fabrikalardan, politik yaşamdan, yığınlardan kopuk kaldıkça hep güdük kalmış, silik kalmıştır. Bu olumsuz gidişe karşı partimiz, özellikle bu son yıllarda kesin bir savaş yürütmektedir. Bu alumlu savaşım meyvelerini vermekte gecikmemiştir. TKP Marksçı-Leninci savaş yörüngesine sağlamca oturuyor.

Yeni, savaşkan bir kadro geliyor. Bu kadroyu yetiştirmek, eğitmek borcumuzdur. Savaşçı kadrolar işçi sınıfının, yığınların dölyatağından geliyor. Kadro, kadro, gene kadro! «Kadro herşeyi çözer!»

Almanya Sosyalist Birlik Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Erich Honecker Yoldaş'a

Çok değerli Honecker **Yoldaş!**

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi, bütün Türkiye komünistleri, 65'inci doğum yıldönümünüzü içten duygularla, coşkuyla selâmlar, candan kutlar.

Dünya proletaryasının büyük önderi Karl Marks'ın anayurdunda, ilk sosyalist devletin gelişmiş sosyalizmi kurmasında, Siz Honecker yoldaş, büyük katkıda bulunuyorsunuz. Biz Türkiye komünistleri Sizi, proletarya enternasyonalizminin, komünist harekette birliğin, yeryüzünde barışın ardıcıl savunucusu, barış ve sosyalizmin kalesi Sovyetler Birliği'nin ve SBKP'nin ateşli dostu, uluslararası komünist hareketin Leninci savaşçısı ve seçkin bir önderi olarak tanıyoruz.

Demokratik Alman Cumhuriyeti, emperyalizmin karşısında sosyalist ülkeler topluluğunun yüksek bir burcudur. Uluslararası gerginliğin azaltılması, silâhsızlanma, nükleer silâhların, nötron bombası gibi tüm yığınsal kırım silâhlarının yasaklanması, halklar arasında dostluk ve işbirliği savaşımında, Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin çok yönlü güçlenmesi büyük bir rol oynuyor. ASBP'nin yönetiminde, Siz Honecker yoldaşın önderliğinde, Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin uluslararası saygınlığının sürekli artmasından partimiz sevinç ve kıvanç duyuyor.

ASBP, Demokratik Alman Cumhuriyeti komünistleri, halkların ulusal bağımsızlık, sosyal kurtuluş ve özgürlük savaşlarının yanında sürekli yer alıyor. Türkiye halkının, işçi sınıfının emperyalizme ve gericiliğe karşı yürüttüğü, barış, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşına Almanya Sosyalist Birlik Partisi'nin gösterdiği enternasyonalist dayanışmaya partimiz en büyük değeri biçiyor. Alman komünistleri, partimizin kurulduğu günlerden bu yana, yanımızda olmuşlardır. Değerli Honecker yoldaş, bu Leninci geleneğin zenginleşmesinde katkınız büyüktür.

Size, komünizm yolundaki savaşınızda daha büyük başarılar, sağlık ve uzun ömürler dileriz.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi Genel Sekreteri
İ. Bilen

25 Ağustos 1977

Bozguncülara karşı

(7. sayfadan devam)

eğiliminin güç kazandığı bir sırada TKP'ye, onun ulusal, demokratik cephe, ulusal bağımsızlık ve ileri-demokrasi programına karşı kuru-sıkı saldırıya geçtiler. Böylelikle onlar, ne zamandır sürdüregeldikleri uslanmaz TKP düşmanlığını cephe bozgunculuğuna kadar vardırdılar. Bundan bir iki yıl önce, Kıvılcımlıcılıktan TKP'nin sistemli ideolojik savaşının etkisi altında sözde dönüş yapar görünmelerinin asıl nedeni de böylece ortaya çıktı. Bu gurupçuk, paslanmış Kıvılcımlıcılık silâhıyla komünist hareketi ve ulusal, demokratik güçlerin cephesine saldırmayı göze alamamış, kendisine yeni konumlar seçmiştir.

Yoksa bu derginin sınıf savaşımındaki pozisyonu Marksizm-Leninizmden uzaktır Bütün «ortodoksluk» savlarına karşın küçük burjuvazinin pozisyanudur. Dergiyi yayınlayanlar, parti kavramını yozlaştırıyor, fraksiyonlara özgürlük istiyorlar; sınıf sendikalarına karşı bölücü eylem yürütüyor, tüm bölücü öğeleri destekliyorlar; gençlik ve kadın hareketinin, demokratik yığın örgütlerinin birliğine karşı bozgunculuk yapıyorlar; anti-emperyalist savaşı körletmeye yöneliyor, faşizme karşı savaşı tek tek demokratik istemler için savaşa indirgiyor, böylelikle anti-faşist, anti-emperyalist savaşımın birliğini yadsıyorlar. Bu dergi çevresi, Kıvılcımlıcı köklerini gizlemeye, unutturmaya çalışıyor. Ama, gözlerini de bir türlü Kıvılcımlıcılığın akrabası olan M. Bellilerin, goşist-troçkist gurupların ve Maocuların yayınlarından ayıramıyor. TKP'nin programına karşı yayınlanan saldırı yazıları, başlıca kanıtlarını, hattâ utanmazca yapılan yakıştırma ve demagojileri buralardan ödünç almıştır.

TKP düşmanlığı, kişiyi kaçınılmazlıkla barikatın öte yanına doğru sürüklüyor. Çünkü TKP işçi sınıfından, ulusal çıkarlardan ve uluslararası devrim sürecinden yana ne varsa tümüne sahip çıkıyor ve emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye karşı ardıcıl bir savaş yürütüyor. Gizliaçık TKP düşmanlarına karşı savaş, ulusal-demokratik cephenin oluşturulması için yürütülen savaşın vazgeçilmez koşullarından biridir.